

Erdélyi Réka

A szőrös fejűek

I.

Egyszer én is úgy megmarkolnám azt a rózsaszín műanyag kanalat amelyet a számba nyomsz. Egyébként nagyon finom, szeretem. 17 szó az 117 karakter. De valahogy nem tudom. Mintha ügyetlen lenne a kezem hozzá, vagy túl kicsi. Ezért csak csapkodom az etetőszék elém nyúló kis műanyag asztalát. Néha még hangot is tudok adni, valami olyat, hogy prhüfrph. Az államon ilyenkor végigfolynak a nyálbuborékok. Ezt annyira nem szereted, becsukod a szemed, aztán az arcod törölgeted. Pedig én olyan jókedvvel csinálom. Végre valami, amit tudok. Azt is mondd olykor, hogy c-c-c meg na-na. Nem értem, de hangot adni azt szeretek. Este a nagy kék kádba megyünk. Levetkőztetsz, közben hangosan zubog valami. Aztán 4 láb magasan repülünk a fürdőszoba változatos domborzata felett. A landolás után finom melegséget érzek a lábaim körül. Itt ülök meztelenül, fesztelenül. Tudom ám, mi jön most. Csobogás, kacacsipogás... Na, jössz már? Megmosod a hajam?

II.

Lassan felállok az ágyról, és összeszedem a törülközőm meg néhány ruhát. Lábujjhegyen lépkedek a fürdő felé meztelenül, nesztelenül. Hallom, hogy hangosabban vetted a levegőt, felébredtél. Mocarogsz, az ágy fáradtan kissé megnyikordul. Beleülök a kád hideg fehérségébe. Víz csobog, majd eláll. A fürdőszoba lámpájának sárga fénye beszínezi a bőrömet meg a falakat. Hallom, hogy jössz. Megállsz az ajtóban. Rád nézek. A tested meggörbített szilüettje megfelelően fürdik a mosdóban, most a fényében. Bejössz, becsukod az ajtót. Én mosolygok, a szememen egyre jobban érzem, ahogy a szoba megtelik párával. A vágy fűtötte testekről seperc alatt elpárolog a fürdővíz... Na, jössz már? Megmosod a hajam?

III.

Párnák között fekszem, a halványsárga takaró mögül csak alig látok valamit az előttem elterülő világból. Szekrény, ajtó, tölgy, bükk. Már régóta csak ezt látom, meg néha egy kis mozgást, mikor bejössz. Tudom, nem vagy itt, de én unatkozom. Futnék, ugrálnék, úsznék és táncolnék. Lepkéket kergetnék, a lábammal tapintanám a puha füvet, érezném a méhcsípést. De nem megyek sehová. Itt fekszem, és várom azt a pillanatot, mikor eljössz, tálcát hozol, rajta narancsot és kést, leülsz, mesélsz. Mosolyognék. Sokat gondolkozom, de még mindig nem értem. Hogy mozoghat benne valami, ha kívül béna? Lement a nap, behúzzuk a függönyöket. Lehúzod rólam a takarót, kiemelsz az ágyból. Mély süppedést hagyok magam után, legalább valamit. Átviszel a fürdőbe, beleültetsz a kádba, és megnyitod a vizet. Én csak nézem, és nem akarom elhinni, hogy csak erre vagyok képes. Most már a fejem is átengedem neked... Na, jössz már? Megmosod a hajam?

IV.

Itt fekszem egy csempézett szobában, valahogy magasabban, mint szoktam. Fém tárgyak csillognak a plafonról jövő bántó neonfényben. Kapcsoljátok már le a lámpát! Egy meggyűrt lepel fed le, csak úgy, mint a ráncos bőröm. Közel s távol mély csönd honol. Úgy felkelnék. Egy vásznon keresztül nézem a lámpatesteket. Merev vagyok, és kicsit jobban érzem a csontjaim, mint szoktam. Cipőkopogást hallok, majd megnyitysz egy csapot. Halk placcsanás, és egy hirtelen mozdulattal felemeled rólam a takarót. Itt fekszem meztelenül... Felemeled a kezem, hideg vízzel mosol. Végül mindenem sorra kerül, és egyre jobban ki is hűlök... Na, jössz már? Megmosod a hajam?

